

HÃY GIỮ CHỮ TÍN VỚI NGƯỜI BẠN LÂM CẢNH CƠ HÀN

... Câu chuyện do chính một bạn trẻ - từng là tội phạm - kể lại cho vị Linh Mục Dòng Tên, Giám Đốc Trung Tâm Tâm dành cho những người trẻ bụi đời. Chàng thanh niên Công Giáo kể như sau.

Con không biết câu chuyện con sắp thuật lại có phải là một phép lạ hay không. Nhưng con xin kể tỉ mỉ những gì đã xảy đến cho một người bạn của con.

Cha biết rằng, sau khi con bị bắt vì can đủ mọi thứ tội, người ta đem con vào một nhà thương tâm thần, trước khi xét đủ bằng cớ để tổng con vào ngục.

Trong phòng bệnh con ở, có đủ mọi thứ người, phần đông là lớn tuổi, trừ một bạn trẻ bằng cỡ tuổi con. Không hiểu sao chúng con hợp ý nhau ngay từ phút đầu. Theo lời những người trong phòng thì anh bạn này không thể đi đứng được, cũng không thể tự mình làm gì được. Thêm vào đó anh là một người chướng kỳ, nếu không muốn nói là mất dạy. Anh đập đuối và khắc nhổ vào tất cả những ai đến gần anh. Chính anh cũng nói với con:

- Ở đây toàn là bọn vũ phu!

Vì thế, chỉ có một mình con là có thể giúp anh trong mọi việc.

Anh bạn này không phải là tín hữu Công Giáo. Phần con, con thuộc **Kinh LẠY CHA** và con thường lắm nhẩm đọc Kinh LẠY CHA nhiều lần trong ngày. Thêm vào đó, con còn có một ảnh **THÁNH GIÁ** và con đeo **THÁNH GIÁ** ở cổ.

Anh bạn của con, ngoài tính chướng kỳ, còn thêm một tật khác nữa là thỉnh thoảng anh lên cơn. Anh vùng vẫy, la hét, mặt mày đỏ gay và mồ hôi toát ra đầm đìa. Những người bệnh ở trong phòng vì quá quen với cảnh này nên họ bỏ mặc anh hoặc là cười nhạo anh. Nhưng con, con không thể chấp nhận sự việc người ta cười cợt trước nỗi khổ đau của một người khác. Tuy nhiên, con cũng không thể giúp gì được trong những lúc anh lên cơn như thế.

Một ngày, con bỗng nảy ra ý kiến. Đang lúc anh lên cơn la hét âm ỷ, con đến gần và đặt vào tay anh ảnh **THÁNH GIÁ** của con. Mặc cho anh tiếp tục la hét vùng vẫy, con vẫn giữ chặt ảnh **THÁNH GIÁ** trong tay anh. Và rồi anh ngừng hẳn, cơn điên hạ xuống. Thế là từ đó mỗi lần anh lên cơn là con lại đặt ảnh **THÁNH GIÁ** vào tay anh, và cơn điên hạ xuống.

Con nói với anh:

- Tôi sẽ dạy anh đọc một Kinh tôi vẫn thường đọc.

Anh trả lời:

- Được, tôi sẵn sàng, nếu là Kinh anh vẫn đọc.

Con liền dạy anh đọc Kinh LẠY CHA.

Nơi bệnh viện tâm thần cũng có một Linh Mục Tuyên Úy Công Giáo. Nhưng không hiểu tại sao anh bạn của con không bao giờ muốn trông thấy mặt Cha Tuyên Úy. Chỉ cần Cha Tuyên Úy mở cửa bước vào phòng là anh lại nổi cơn điên. Vì thế Cha Tuyên Úy chỉ đến khi nào anh ngủ.

Khi Mẹ con đến thăm, con năn nỉ xin Mẹ mua cho anh bạn con một Ảnh **THÁNH GIÁ**. Mẹ con nhận lời mua và mang đến. Anh bạn con nắm chặt ảnh **THÁNH GIÁ** trong tay suốt ngày. Và cũng từ đó anh không còn lên cơn điên nữa.

Không hiểu tại sao con lại nảy ra ý giúp anh rước lễ lần đầu. Có thể vì con nghe những người chung quanh nói là anh không thể sống được lâu. Con tỏ bày đề nghị này với anh thì anh chấp thuận ngay và nói:

- **THIÊN CHÚA** của anh, tôi sẵn sàng rước!

Vậy là con đem câu chuyện đến trình Cha Tuyên Úy và tìm cách chuẩn bị để anh được rước Mình Thánh Chúa GIÊSU KITÔ. Sau khi rước Chúa, anh bạn của con vô cùng sung sướng. Con cũng vậy ..

Nghe đến đây, Cha Giám Đốc Trung Tâm các bạn trẻ bùi đời, ngắt lời người bạn trẻ và hỏi:

- Đây là phép lạ mà con muốn kể cho Cha nghe phải không?

Người bạn trẻ vội trả lời:

- Dạ chưa! Con xin kể tiếp.

Vào một ngày Lễ GIÁNG SINH, mọi người trong phòng bệnh đều được phép đi tham dự một cuộc lễ cách xa nhà thương. Con không nỡ để bạn một mình trong một ngày lễ trọng đại như vậy. Con ở lại nhà với anh. Trời thật đẹp. Chỉ có hai đứa chúng con ở trong phòng. Anh nhìn bộ đồ lễ của con và tỏ dấu buồn bã. Con không biết phải làm gì cho anh khuây khỏa. Con liền đề nghị:

- Hay là mình xuống sân đi dạo một vòng đi. Hôm nay là ngày Lễ GIÁNG SINH. Chắc là mọi sự sẽ xuôi chảy và tốt đẹp.

Nói rồi con mặc cho anh bộ đồ Chúa Nhật và lễ trọng của con. Rồi cả hai chúng con xuống vườn đi dạo, như chưa từng có sự gì xảy ra. Thật là tuyệt diệu. Xong chúng con lên phòng và con đặt anh nằm lại trên giường.

Khi những người bệnh trong phòng trở về, con kể cho họ nghe câu chuyện vừa xảy ra. Nhưng không ai tin lời con nói. Họ bảo:

- Đó là chuyện không thể xảy ra!

Phần con, đó lại là chuyện hết sức bình thường, vì là ngày Lễ Trọng GIÁNG SINH, nghĩa là một phép lạ của Đức Chúa GIÊSU HẢI ĐỒNG!

... "Chạm vào mắt làm tuôn rơi nước mắt. Chạm vào lòng khiến lộ ra nỗi lòng .. Nếu con lỡ nặng lời với bạn, đừng lo sợ: con có thể giải hòa. Nhưng lăng nhục, kiêu căng, tiết lộ bí mật và giở trò bội phản thì làm bạn hữu nào cũng phải trốn xa. Hãy giữ chữ tín với người bạn lâm cảnh cơ hàn, để khi bạn thịnh vượng, con cũng được no thỏa. Hãy ở lại với bạn trong cơn quẫn bách, để khi bạn hưởng gia tài, con cũng được hưởng chung" (Huân Ca 22,19-23).

("Les histoires vraies du Frère Lucien", Éditions S.O.S, Paris 1982, trang 47-52)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt